



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν καὶ πρῶτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα καὶ ἕξ
καὶ ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Ἰούλιος, δευτέρα καὶ εἰκοστή,
καὶ ἄγνωστοι μᾶς ἀφίνουν καὶ γνωστοί.

Πενήντα καὶ ἐνιακόσα καὶ ἕνα,
συμβάντα κάπως μπερδεμένα.

Περὶ ξένων δακτύλων πολλῶν καὶ ποικίλων.

Φ.—Γιὰ πές μου, Περικλέτο μου, τὸ ποῦ κυττάζεις τάστρα
καὶ νὰ μαντεύης εἴμπορεῖς,
ποῖά ξένη Δύναμις θαρρεῖς

πῶς τῶν Κρητῶν τὸ ζήτημα μᾶς ἔκανε χαλάστρα :

Π.—Ἐγώ, καυμένη Φασουλῇ, νομίζω τὴν Γαλλία.

Φ.—Ἐγώ, καυμένη Περικλῇ, θαρρῶ τὴν Ἰταλία.

Π.—Μπορεῖ χαλάστρα νάγινε καὶ ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Φ.—Ὁδὸ μὴν δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ φίλη συμπεθέρα.

Π.—Συζητεῖς τὰ καφφενεῖα
κάθε ντόπιος κουτοκράτης...

Φ.—Πιθανὸν καὶ ἡ Γερμανία
νάχη βάλει τὴν οὐρά της.

Π.—Κάποια Δύναμις καὶ πάλι μᾶς γελᾷ περιγελάστρα...

Φ.—Πιθανὸν καὶ ὁ Γκολουχόφσκι νὰ μᾶς ἔκανε χαλάστρα.

ἽΟλο σκέπτομαι μονάχος,
Φασουλῇ μου, καὶ ὑποθέτω
πῶς καθέννας μᾶς κτυπᾷ.

Πιθανὸν καὶ ἡ ταυρομάχος
Ἰσπανία, Περικλέτο,
νὰ μᾶς παίξῃ τὸν παππᾷ.

Ποία Δύναμις καὶ πάλι
μᾶς γανόνει τὸ κεφάλι ;
ποῖος στενός μας συγγενής
εἶναι τόσο ἀπηνής ;

Ἡ Γαλλία νάναι τάχα ;
δὲν πιστεύω διόλου, χάχα.

Πρέπει νᾶσαι διπλωμάτης τῶν ὁδῶν καὶ μπουρζοῶ
γιὰ νὰ σκούζης κυνικῶς
πῶς διάκειτ' ἐχθρικῶς
ἡ Γαλλία τῶν κυρίων Κλεμανσώ καὶ Μπουρζοῶ.

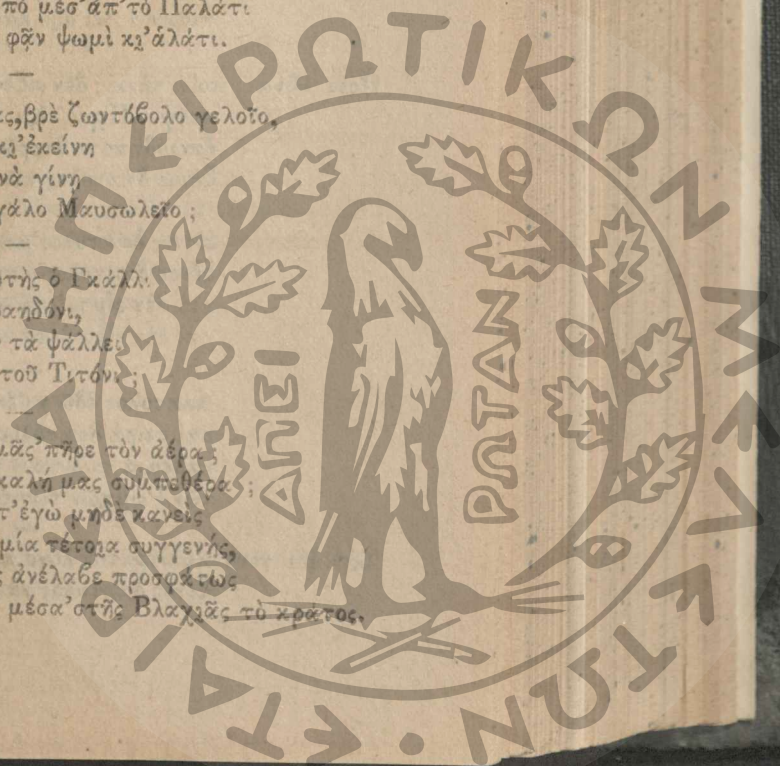
Μήπως ἡ τοῦ Γαριβάλδη προσφιλὴς μας Ἰταλία
τώρα δὲν μᾶς ἀγαπᾷ
καὶ μᾶς παίζει τὸν παππᾷ,
καὶ ζητεῖ νὰ μηδενίσῃ τῶν Ρωμηῶν τὰ μεγαλεῖα ;

Δὲν πιστεύω πῶς καὶ τούτη
μᾶς τὴν ἐφτεξαζε, τσιφούτη,
σὰν ἀκούω πῶς καὶ ὁ ρέκτης Βασιληᾶς τῶν Ἰταλῶν,
τῶν τοσοῦτον προσφιλῶν,
γιὰ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος κάθε λίγο συγκινεῖται
καὶ πικρὰ παραπονεῖται
πῶς ποτὲ κανεὶς δικὸς μας ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
δὲν ἐπῆγε νὰ τὸν εὐρῇ γιὰ νὰ φᾶν ψωμί καὶ ἄλατι.

Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ Βουλὴ μας, βρὲ ζωντόβολο γελοῖο,
προθυμότατα καὶ ἐκείνη
δὲν ἐπρόσφερε νὰ γίνῃ
τῆς κυρίας Γαριβάλδη τὸ μεγάλο Μαυσωλεῖο ;

Μὰ καὶ ὁ Βουλευτὴς ὁ Γαλλὸς
κάθε τόσο, κουφαλῶνι,
δὲν τὰ λέει, δὲν τὰ ψάλλει
τοῦ Μινίστρου τοῦ Τιτόνι ;

Ποία νάναι τάχα τούτη, ποῦ μᾶς πῆρε τὸν ἀέρα,
μήπως εἶναι, Περικλέτο, καὶ ἡ καλὴ μας συμπεθέρα ;
Δὲν πιστεύω τὸ παράπαν μήτ' ἐγὼ μὴδὲ κανεὶς
πῶς θὰ κἀνῃ τέτοιο πρᾶγμα μίᾳ τέτοιᾳ συγγενῇ,
ἀφοῦ ξέρω καὶ ἀφοῦ ξέρεις πῶς ἀνέλαβε προσφάτως
τῶν Ρωμηῶν τὴν προστασίαν μέσα σ' τῆς Βλαχίας τὸ κράτος.



Μή μᾶς πολέμῃ κρυφίως ἡ καλὴ μας Ἑγγλιτέρα ;
μήτε κἄν γὰρ χωράτῳ
πρέπει νὰ τὸ λές αὐτὸ,
ἀφοῦ ξέρω κι' ἀφοῦ ξέρεις πῶς λατρεύετ' ἐδῶ πέρα.

Μήπως εἰς τὸν Βασιλεῖα της, ὅταν ἦλθε' στοὺς Ἀγῶνας,
δὲν ἐκάναμε παράταις, ποῦ θὰ μείνουν' στοὺς αἰῶνας ;
Μήπως ὅταν σὺν φιλέλλην' πῆγε καὶ' στήν Ὀλυμπία
κι' εἶδε τὴν ξεροκαμπία,
καὶ τοὺς τόπους μας ἐκείνους
ἀπεθαύμασε, βουδάλι,
δὲν τοῦ δώσαμε κοτίνους
νὰ τοὺς ἔχη προσκεφάλι ;

Κι' ἂν ξεχάσῃ τῆς παράταις τοῦ λαοῦ τῶν Παρθενώνων,
πλὴν σὲ βεδαιῶ, κενέφν,
πῶς δακρύδρεκτος θὰ στρέφῃ
ὅσους κοτίνους τῶν Ἀγῶνων.

Μήπως τάχατε' στήν Λόντρα δὲν ἐπήγαγε, κουτέ,
καὶ δικὸι μας Βουλευταὶ
γὰ νὰ παίξουν κάπως ρόλον ἀντιπροσωπευτικόν
στὸ Συνέδριον ἐκεῖνο τὸ Κοινοβουλευτικόν ;

Μὴ δὲν ἔκανε φιγούρα μὲς' στήν Λόντρα, κουρελῆ,
κι' ἡ δική μας ἡ Βουλὴ ;

Μήπως Λόρδοι καὶ Μυλλόρδοι δὲν γινώρισθησαν μ' αὐτοὺς ;
μὴ δὲν μίλησαν μαζί τ' ὧν καὶ γὰρ Στόλους καὶ Στρατοὺς ;
μήπως τάχατε καὶ Λαῖδες δὲν τοὺς ἔβλεπαν λοξὰ
κι' ἔμαθα πῶς ἦσαν τσά' στοῦ κυρίου Μεταξά ;

Ποῖα Δύναμις ἀγνώμων, ποῖα Δύναμις ψευτροῦ
ἔφησε τὴν Ρωμηοσύνη μὲς' στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ,
καὶ τὸ Στέμμα δὲν ἀφίνει καὶ τὸν Κόντε τὸν Κορφαῖτη
ὅτ' αὐτὰ νὰ πᾶν ἀκόμη νὰ ξεκουρασθοῦν κομμάτι ;

Ποῖα Δύναμις δολία,
τίς ἀλώπηξ πονηρά
βάζει παύλα καὶ τελεία
εἰς τοὺς πόθους μας σκληρά ;

Ποῖα τάχα νᾶν' ἐκεῖνη, προσφιλεῖς μου φαμφαρόνοι ;
κλάψε, πότνια πατρίς...
ἔσως εἶναι μία μόνη,
πιθανὸν καὶ δὴ καὶ τρεῖς.

Ποῖα νᾶναι ; ποῖα νᾶναι ; δὲν εἰξεύρω κι' ἀπορῶ...
σκέψου, Περικλῆ, καὶ κρίνε...
ὅπως δὴ ποτε θαρρῶ
ξένος δάκτυλος πῶς εἶναι.

Ξένος δάκτυλος' μπροστά μου,
ξένος δάκτυλος' μπροστά σου,
καὶ δὲν εἶμαι' στὰ σωστά μου,
καὶ δὲν εἶσαι' στὰ σωστά σου.

Δάκτυλος ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ σειρά δακτύλων ξένων
καθεμιά πολιτικὴ
τῶν Ρωμηῶν τῶν ἐξημμένων.

Σὰν δὲν γίνεται Στρατὸς λέγε πῶς δὲν τὸν ἀφίνει
ξένος δάκτυλος νὰ γίνῃ,

ὅταν βλέπῃς πῶς κι' ὁ Στόλος εἰς τὸν Ναύσταθμον ἀπὸ
κάποιο δάκτυλος νὰ ξέρῃς πῶς βεδαιῶς ἐνεργεῖ.

Σὰν ἀκούῃς πῶς φυσέκῃ, Περικλέτο μου σκαρτάδε,
παρ' ἀγγέλλονται μονάχα' στὸ Κατάστημα τὸ τῆς
ξένος δάκτυλος νὰ ξέρῃς πῶς ἐμπήκε καὶ σ' ἐκείνην
καὶ δὲν ἔφησε φυσέκῃ νὰ μᾶς κἄνῃ καὶ τὸ δαῖνα.

Ὅταν φυγοδίκων στίφη
βλέπῃς νὰ πατοῦν, ἐρίφη,
τῶν Ρωμηῶν τὰ καθεστῶτα
καὶ νὰ μὴν ἀφίνουν κότα,
ξένος δάκτυλος νὰ ξέρῃς πῶς ἐξώθησε κι' αὐτοὺς
καὶ τοὺς ἔκαμε σκοπίμως τῶν βουνῶν σταυραετοὺς.

II.— Δάκτυλος ὅταν τύπτουν λαῦρα στέρνα
θεσμοφρουροὶ τῆς τσότρας μεθυσμένοι,
δάκτυλος σὺν ἀλλάζονε Κουβέρνα,
δάκτυλος σὺν ψηφίζουν πεθαμμένοι.

Δάκτυλος ὅταν δείχνουν τοὺς δακτύλους
οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους πρὸς ἀλλήλους,
δάκτυλος γὰρ δουλειᾶς τῶν σὺν' μιλῶν
καὶ μὲ τὰ δάκτυλά των ἀπειλοῦν.

Δάκτυλος σὺν σηκόνονται' στὸ πόδι
γειτονικά μας κράτη μανιώδη,
καὶ μὲ βρυγμοὺς δδόντων καὶ βρισιᾶς
μᾶς κλείνουνε Σχολεῖα κι' Ἑκκλησιάς.

Δάκτυλος ὅταν σβύνονται λαμπάδες
καὶ ρίχνωνται Βαγγεῖα σὲ σκυλιά,
δάκτυλος σὺν κουρεῦνται παππάδες
καὶ μένουν δίχως γένεια καὶ μαλλιά.

Δάκτυλος ὅταν ὅλοι κεκηνότες
τοῦ γένους ἀρδεύαζόμε τὰ πάθη,
καὶ τὴν Εὐρώπῃ σκιάζουμε μὲ νόταις,
ποῦ μένουν' στῶν ἀχρήστων τὸ καλὰθι.

Δάκτυλος ὅταν κάνουμε μετάνοιαις
ἐμπρὸς εἰς τὰς προστατίδας πρηνεῖς,
καὶ κλαῖμε γὰρ τοῦ γένους τῆς ὀρφανίας
εἰς τοὺς ἀσυγκινήτους συγγενεῖς.

Φ.— Τριγύρω δάκτυλοι μικροὶ καὶ δάκτυλοι μεγάλοι
δὲν θέλουν νὰ μεταβληθῇ τοῦ κράτους μας τὸ χάλι.
Δάκτυλοι ποῦ δὲν φαίνονται κοντὰ μας παραστέκουν,
δάκτυλοι ποῦ δὲν φαίνονται κρυφαῖς πλεκτάναις πλέκουν.

Δάκτυλοι γύρω τρομεροί,
μυστηριώδεις, πονηροί,
μᾶς σπρώχνουν νὰ παλεύουμε μὲ τοὺς ἀνεμομύλους...
μωρὲ μά τί θὰ γίνουμε μὲ τούτους τοὺς δακτύλους.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης
τῆς φυλῆς ἡμῶν τῆς μαύρης.



Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
ξενικούς δακτύλους θάβερῃς.

Ὅπου πάω κἄν μὲ φίλους
κἄν μονάχος νὰ καθίσω
βλέπω ξενικούς δακτύλους
πέντε' μπρὸς καὶ πέντε' πίσω.

Ὅλα καὶ δακτύλους βλέπω μὲς' στῆς τῶσας συμφοραῖς
ἐπὶ γνωστῶς Βαλτάσαρ τὸ Θεκέλ, Μανές, Φαρές,
ἐπὶ μεγάλῳ Κύρῳ τῶν ἀρχαίων τῶν Περσῶν
ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα παρ' ἀνάλωμα πυρσῶν.

Σὺν δάκτυλοι δι' ὅλα, πλὴν ὅπου τρικυμία
ἐπὶ μὲν ἑλλειμμάτων ἐπισκίησ' στὰ Τραπεζαῖα,
ἐπὶ μὲν βεδαιῶσιν πῶς δὲν εἶνε ξενικοί,
ἐπὶ μὲν εἶναι ντόπιοι κι' ἀληθῶς Ἑλληνικοί.

Σὺν δάκτυλοι δι' ὅλα, ποῦ δὲν ἔφησαν μὲ ἀλὸ
μὲς' στὸ κλύδωξ μας κεφάλι...
νὰ ! καὶ τώρα ποῦ μιλῶ
κάποιο δάκτυλο προβάλλει,
κι' ἀπ' ὀπίσω σιγαλὰ
ποῦ καὶ ποῦ μὲ γαργαλᾷ.

Σὺν δάκτυλο Γαλλίας ;... δὲν πιστεύω, δὲν' ἔχω...
ἐπὶ μὲν τὸ δόλιο ξεφυγᾷ γὰρ τὸ Παρί.
ἐπὶ μὲν τὴν πόρτα μου σκουπιδιὰ μαζευτήκανε περίσσια,
κι' εἶπα γὰρ τὸν σκουπιδιάρη
πῶς δὲν ἦλθε νὰ τὰ πάρῃ,
ἐπὶ μὲν Περικλέτο, πῶς ἐπῆγε' στὰ Παρίσια.

Μήπως εἶναι τῆς Ἀγγλίας,
ἢ τῆς φίλης Ἰταλίας ;
μήπως εἶναι κάποιος ἄλλης
προστατρίδας μας μεγάλης ;

Τίνας νᾶναι, μπουνταλᾶ ;
κύτταξέ το σιωπῶν...
δὲς του καὶ μὲ γαργαλᾷ
καὶ κιχλίζω σὺν γυναῖκα...
Δέξου φάσκελα λοιπὸν
μὲ τὰ δάκτυλα τὰ δέκα.

Τὸ ταξίδι
τοῦ Μπουφίδη.

(Ὁ Πρόεδρος ὁ τῆς Βουλῆς
κι' ὁ πατριώτης Φαρούλης)

Φ.— Καλημερονίκα, Πρόεδρε...

Μ.— Καλῶς' στὸν πατριώτη.
Σοῦ στέλλει χαιρετίσματα κι' ὁ Χόβαρτ κι' ὁ Φατσάιτη.
Φ.— Στὴν Κρήτη πῶς τὰ πέρασε ;... γὰρ πᾶς μας ἐν ὀλίγοις
ἀλήθεια πῶς οἱ Πρόξενοι παρηγγεῖλαν νὰ φύγῃς,
ἀλλέως σ' ἐφοβερῶσαν, κύρ Πρόεδρε Μπουφίδη,
ὅτι μαζί τῶν θάπαιζε πολὺ κακὸ παιχνίδι.

Μ.— Μὴν τὰ πιστεύῃς ὅλα αὐτὰ
καὶ νόμιζέ τ' ὡς χωράτῳ.

Φ.— ἔξω πῶς εἶναι χωράτῳ,
ἀπλῶς καὶ μόνον ἔξω τῳ.

Μ.— Ἐνῷ τρώγαμε ποῦ λές' στῆς Χαλέπας τὸ ἱελαῖο
μοῦρεται διαταγὴ τῶν Προξένων ἀνωτάτη

πρὶν τελεωσῇ τὸ τραπέζι νὰ τὸ στρίψω στὸ μενούτο....
μωρὲ λέω τείνει τοῦτο :

Φύγε γρήγορα, μοῦ λένε, δίχως χρόνος νὰ χαθῇ,
κι' ἂν βαπόρι δὲν βρεθῇ
νὰ γυρίσῃς στὴν Ἀθήνα κολυμβώντας ὅπως ὅπως...
Φ.— Εἶδες χάγια τῆς Εὐρώπης, εἶδες τῶν Προξένων τρόπος !

Μ.— Μολοντοῦτο κι' ἐν τοσούτῳ μὴν πιστεύῃς ὅλ' αὐτά,
νόμιζέ τα χωρατά.
Πῶς μ' ἐμπορούσανε νὰ κάνουν μία τέτοια προσβολή
στῶν Ἑλλήνων τῇ Βουλῇ,
τῆς ὁποίας προεδρεύω, καθὼς ξέρουν στὴν Εὐρώπῃ ;
Φ.— Εἶδες χάγια τῶν Μινιστρῶν, εἶδες εὐγενεῖας τρόποι :

Μ.— Μολοντοῦτο κι' ἐν τοσούτῳ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
εἶπα γρήγορα νὰ φύγω νὰ μὴ γίνῃ ξαφνικό.

Κι' ἄλλοι μοῦ παν: κύρ Μπουφίδη, νὰ τὸ στρίψῃς αὐθωρεῖ,
πρὶν τὸν Χόβαρτ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς πιάσῃ τὸ μπουρί.
Κι' εἶπα στοὺς παρισταμένους
πῶς ἐν οὐ παικτοῖς δὲν παίζω,
δὲν φοβοῦμαι τοὺς Προξένους,
μόνο ἴλιγο τὸν Ἑγγλέζο.

Χόβαρτ λέγεται καὶ τοῦτος... τὸνομά του τρομερό...
Χόβαρτ λέγεται καὶ τοῦτος... τί τρομάρα ποὺ τὴν πῆρα !..
κι' ἄλλος Χόβαρτ τῆς Ἀγγλίας μιὰ φορὰ κι' ἔναναι καιρὸ
παρ' ὀλίγον ὅπως ξέρεις ἐβομβάρδιζε τὴν Σύρα.

Ἦταν τοῦτο τὸ ταξεῖδι γιὰ τὸν διάβολο πεσκέσι,
ἄρον ἄρον τὸ φαί μου τὸ παραιτήσα' στὴ μέση,
καὶ νὰ φύγω τέλος πάντων ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ,
μὰ βαπόρι δὲν εὐρήκα,
καὶ τοῦ Πρίγκηπος ἐμπήκα
τὴν μικρὴ θαλαμηγό.

Πλὴν αὐτὰ ποὺ διηγοῦμαι δὲν συνέβησαν ἀλήθεια,
κάποιος Χαλιμᾶς καινούριος νόμιζέ τα παρκαμύθια.
Εἶναι μόμολα τὸ μέγα γεγονός τῆς ἀπειλῆς...
πῶς μ' ἐμποῦσαν νὰ συλλάβουν ἕναν Πρόεδρον Βουλῆς ;
Μὰ κι' ἂν μ' ἐπιάσαν στὸ τέλος κι' ἂν μοῦ κάνανε γιουρούσι
τὸ πολὺ πολὺ μ' ἐμποῦσαν νὰ μοῦ κόψουνε τὸ μοῦσι.

Κατευόδιο μοῦ φωνάζουν, καὶ χωρὶς κανένα τρόπο
μπαίνω μέσα στὴν Αὐλίδά, καὶ μ' ἐκείνην πέρνω δρόμο.
Τὴν κυττοῦσα νὰ κουνεῖται καὶ νὰ τρίξῃ κρί κρί κρί,
κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ
μὲ θαλαμηγὸ μικρὴ
ν' ἀρμενίζῃς σὲ πελάγῃ.

Ἐτρεχα μὲ τὴν Αὐλίδα μέσῳ πόντου κι' οὐρανοῦ
κι' ἦταν τοῦτο τὸ ταξεῖδι τοῦ Σεβὰχ θαλασσινοῦ.
Ἐτρεχα μὲ τὴν Αὐλίδα, δὸς του κι' ἐβαζε φωτιά,
πλὴν δὲν ἔπαυα νὰ ρίχνω κι' ἀπὸ πίσω μιὰ ματιὰ
μήπως ὁ Χόβαρτ ἀγρίως μὲ τοὺς ἄλλους μὲ διώκει
κι' ἐμουρμούριζα μονάχος : τί μοῦ κάνεις, Θεοτόκη.

Φ.— Μεγάλο τὰ κουράγιο σου σὲ τέτοια καταιγίδα
νὰ λθῇς μὲ τὴν Αὐλίδα.

Ὅλίγου δεῖν ἐγίνεσο θυσία, κύρ Μπουφίδη,
καθὼς τὴν Ἱφιγένειαν ἐκείνην ἐν Αὐλίδι.

Μ.— Ὅποτε Χόβαρτ ἀπειλῇ κανέναν τι νὰ κάμῃ,
ἐκτὸς αὐτοῦ κι' ἡ θάλασσα καθόλου δὲν μὲ πιάκει,
καὶ μέσα στὴν κοκέτα
δὲν ἄφησα ρουκέτα.

Ἐν τούτοις ὅμως ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ θρύλλοι...
Φ.— Τὶ διάβολο τοῦ κάπνισε τοῦ Κόντε νὰ σὲ στῇ;

Μ.— Ἐγὼ πῆγα μοναχὸς μου, τώρα λέγ' ὁρεβούρα
στὸν Φατσιώτη καὶ στὸν Χόβαρτ καὶ στὸν Γάλλο Μ...
καὶ στὸν Πρόξενον τὸν Ρῶσσο, πῶς τὸν λένε δὲν θυμῶμαι
τέλος πάντων ἦλθα, νᾶμαι.

Φ.— Ἄν στεκόσουν νὰ σὲ πιάσουν σὰν τὸν μπουφόρο
θάμνετε χωρὶς Μπουφίδη τῶν μπουφόνων ἡ Βουλῇ.

Μ.— Τί τὰ θέλεις ; ὅλα μῦθοι, κι' ὁ κανέναν ἀς γελῇ.

Φ.— Εἶδες τὸν Μιχελιδάκη ;

Μ.— Δὲν θυμοῦμαι καὶ καὶ

Φ.— Εἶδες καὶ τὸν Βενιζέλο ;

Μ.— Πιθανὸν καὶ νὰ τὸν εἶ

μὰ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν Χόβαρτ καὶ τὴν Αὐλίδα
κι' ὅλο τοῦτο τὸ ταξεῖδι πρέπει καὶ στὴν Λειβαδίδα
νὰ τὸ μάθουν, ὅρὲ παιδιὰ.

Φ.— Τὴν εἶδες τὴν Αὐλίδα ;
προχθὲς ἀργὰ τὴν εἶδα.
Τρέχει λαὸς ν' ἀκούσῃ
στὴν Κρήτη τί θὰ γένῃ,
καὶ κάποιος μὲ τὸ μοῦσι
ἀπ' τὴν Αὐλίδα βγαίνει.

Δὲν κλαίω τὸ σκαφίδι,
ποῦ γρήγορα κυλᾷ,
κλαίω γιὰ τὸν Μπουφίδη,
ποῦ τράβηξε πολλὰ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γάμοι λαμπροὶ τοῦ Σπύρου μας τοῦ Θεοδοροπούλου
μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος, τῆς Αὔρας Δρακοπούλου.
Ζεῦγος ἀπὸ τὰ σπάνια, τὰ καλλιτεχνικά,
τοὺς εὐχεται κι' ὁ Φασουλῆς ὅλα μελωδικά.

Στοὺς κυρίους Μεδρινοῦ Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι' ἀληθινὸ, προσφιλεῖς μου συμπολίται.
Χαίρ' ὑπάλληλιν φαρμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὁφθαλμιατρείου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροβόταις πρώτης
σὲ τοιοῦτον γάβεται καθὼς τῆς μόδας διασάτης.
Τὴν ἔσση τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἐγὼ καλὴ τὴν βολισί
μονάχα γιὰ τὸ κόβει κοστούμι σὲ Φραγκίσκο.
Μαγεῖ τοὺς πολίτας τοῦ καὶ λεβεντὰ τοὺς δίνει
καὶ τοὺς ὀλίγους ποτὶν ποτὶν τὸν γάει φηγουρί.
Αὐτὸς τοιοῦτον σπεύσας μὲ πλῆρες τὸ διάκιον
ὁδὸς Σταδίου, κατωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀσπανάρι.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὰς σοτήσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἰδιοκτητοῦ τοῦ Διονύσιου.
Κι' ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖ πρὸ χρότων βγάζει φύλλο θαλασσινὸ
στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐτὸν ἀνθρῶμος ὀπλοῦ.